

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa M. P. Spółki Akcyjnej w G.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 17 października 2012 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zarządza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 17 października 2012 r. oddalił apelację M. P. S.A. w G. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 16 lutego 2012 r., wydanego w sprawie z odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 29 lipca 2011 r., .../2011.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331, ze zm., dalej jako uokik) w związku z art. 60a ust. 1 pkt 1 Prawa telekomunikacyjnego; art. 27

ust. 1 i 2 uokik; art. 105 k.p.a.; art. 106 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 111 uokik; art. 9 i 10 § 1 k.p.a.; art. 101 ust. 2 uokik; art. 328 § 2 oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy dwóch zagadnień prawnych oraz na oczywistą zasadność skargi. Jako zagadnienia prawne powód wskazał dwa problemy: 1) czy w świetle przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów dopuszczalna jest zmiana zarzutu postawionego w postanowieniu o wszczęciu postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, poprzez jego rozszerzenie lub konkretyzację, powodująca nadanie mu nowego brzmienia? 2) w jakim trybie powinna zostać dokonana zmiana zarzutu postawionego w postanowieniu o wszczęciu postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów? Powód podnosi także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co wynika ze wskazanych przez powoda podstaw kasacyjnych oraz ich uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia jej celem merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem zwykłej trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje wyłącznie z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 – 4 k.p.c. Dlatego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie.

Spełnienie tego wymogu polega na przedstawieniu odpowiedniego, wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Należy przy tym pamiętać, że ustawodawca celowo wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek

przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (§ 2). Są to dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odesłanie do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Choć bowiem dla obu tych elementów skargi kasacyjnej argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Skarga kasacyjna powoda nie może zostać, na etapie przedsądu, uznana za oczywiście zasadną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej przesłanki przedsądu wynika, że w przypadku powołania się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w motywach wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania należy zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Dodatkowo, dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967 i powołane tam orzecznictwo). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi

wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. powołane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13). Wreszcie, aby można było mówić o oczywistej zasadności skargi konieczne jest wskazanie przepisu (przepisów), które zostały naruszone w powyższy sposób.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej podstawie, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powód ograniczył się do postawienia tezy o widocznym *prima facie* naruszeniu przepisów prawa powołanych w podstawach skargi kasacyjnej. Nie wyjaśnił, na czym to naruszenie, prowadzące do uwzględnienia skargi kasacyjnej, miałyby polegać.

Z kolei zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, w przypadku wskazania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący ma obowiązek sformułować zagadnienie prawne w oparciu o konkretny przepis (przepisy) wskazany w jego treści i objęty podstawami skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 4/12, LEX nr 1215059; z dnia 20 marca 2013 r., III SK 33/12, niepublikowane; z dnia 20 marca 2013 r., III SK 37/12, LEX nr 1331342). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej powoda ze względu na potrzebę rozstrzygnięcia wskazanych w nim zagadnień prawnych nie spełnia tego wymogu, ponieważ w treści podniesionych problemów prawnych brak jakichkolwiek przepisów prawa.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i § 12 ust. 4 w związku z § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu orzekł jak w sentencji.